

Sygn. akt: II C 4584/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W., II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Niewiadomski

Protokolant: Ewelina Lasek

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2019 roku w W.

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W.

przeciwko: A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 270,40 zł (dwieście siedemdziesiąt złotych i czterdzieści groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) W. – Zarządu (...) z siedzibą w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 4584/18

UZASADNIENIE

W dniu 22 czerwca 2018 roku powód - (...) W. – Zarząd (...) z siedzibą w W. złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. K. pozew o zapłatę kwoty 270,40 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 16 sierpnia 2016 roku pozwana podróżowała komunikacją miejską w W. bez wymaganego biletu, za co została naliczona opłata dodatkowa oraz zaległa należność przewozowa (pozew k. 1-4).

W dniu 4 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 5).

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc w pierwszej kolejności o odrzucenie pozwu z uwagi na toczące się przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postępowanie o sygn. akt VI Nc-e 1647820/17. Z ostrożności procesowej wniesiono o oddalenie powództwa jako przedawnionego (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 6 - 9).

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu (postanowienie k. 18).

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska w sprawie (pisma przygotowawcze k. 25, odpowiedź na pozew k. 37-38; pisma przygotowawcze k. 46 – 48, protokół k. 56, k. 107). Postanowieniem z dnia 23 maja 2019 roku (postanowienie k. 55) Sąd odmówił odrzucenia pozwu z uwagi na fakt, iż postępowanie w sprawie o sygn. akt XVI C 423/18 zostało prawomocnie zakończone postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2018 roku. Powyższe orzeczenie uprawomocniło się z dniem 31 maja 2019 roku (postanowienie k. 55).

Na rozprawie w dniu 23 maja 2019 roku pozwana oświadczyła, iż chciała kupić bilet u kierowcy i w biletomacie. Musiała wsiąść do tramwaju bo był to już ostatni pojazd tego dnia. W jej ocenie kontroler wykorzystał fakt, iż kierowca nie chciał jej wydać reszty pieniędzy za bilet. Nie знаła wówczas W.. Nie potrafiła wskazać, w którym miejscu doszło do kontroli (protokół rozprawy k. 56).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (nosząca ówczesnie nazwisko: (...)) w dniu 16 sierpnia 2016 roku podróżowała w W. tramwajem o nr (...). O godzinie 16:50, pomiędzy przystankami S. i P. przeprowadzona została kontrola, podczas której okazało się, że A. K. nie posiada wymaganego biletu. Kontroler wystawił zatem wezwanie do zapłaty opiewające na kwotę 270,40 złotych, na którą złożyły się: opłata dodatkowa w kwocie 266 złotych oraz należność przewozowa w kwocie 4,40 złotych. A. K. potwierdziła otrzymanie wezwania do zapłaty własnoręcznym podpisem. Wezwanie do zapłaty było płatne w terminie 14 dni, tj. do dnia 30 sierpnia 2016 roku (wezwanie do zapłaty k. 26). Powyższa należność nie została jednak uiszczona (okoliczność bezsporna).

W dniu 30 sierpnia 2018 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie wpłynął pozew (...) W. – Zarządu (...) przeciwko A. K. o zapłatę kwoty 240,70 złotych z odsetkami i kosztami procesu. Podstawą żądania zasądzenia ww. kwoty był przejazd A. K. środkami komunikacji publicznej w W. w dniu 16 sierpnia 2016 roku bez ważnego dokumentu podróży. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. VI Nc – e (...). Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2017 roku sprawa została przekazana do tut. Sądu (postanowienie k. 15 akt XVI C 423/18) i zarejestrowana pod sygn. akt XVI C 423/18. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2018 roku sprawa ta została umorzona. Powyższe postanowienie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się ono z dniem 21 czerwca 2018 roku. Wzmiankę o prawomocności naniesiono w dniu 22 czerwca 2018 roku (postanowienie k. 29 akt XVI C 423/18).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, powołanych w jego opisie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do dowodów z dokumentów złożonych do akt w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia, ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Także i Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. Dodatkowo podstawę ustaleń faktycznych stanowiły dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy XVI C 423/18. Pozwana wносиła o oddalenie powództwa, nie zaprzeczając jednocześnie okolicznościom podnoszonym przez powoda. Nie zgłosiła w sprawie żadnych wniosków dowodowych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości. Zgodnie z art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. W myśl art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 1983 ze zm., powoływana dalej jako: „Prawo przewozowe”) umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - **przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.**

Kontrola dokumentów przewozu osób lub bagażu przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego albo przez osobę przez niego upoważnioną odbywa się na podstawie art. 33a ust. 1 Prawa

przewozowego. Przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty (art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego). Stosownie do art. 33a ust. 7 pkt 1 Prawa przewozowego przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona ma prawo w razie odmowy zapłacenia należności - żądać okazania dokumentu umożliwiającego stwierdzenie tożsamości podróżnego.

Zgodnie z § 4 Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez (...) W., obowiązującego od dnia 1 lipca 2016 roku, przyjętego na mocy zarządzenia nr (...) Prezydenta miasta stołecznego W. z dnia 27 maja 2016 roku w sprawie Regulaminu przewozu środkami lokalnego transportu zbiorowego organizowanego przez (...) W. (opublikowanego w Biuletynie Informacji Publicznej), za zawarcie umowy przewozu uważa się wejście do pojazdu, a w metrze – wejście do strefy biletowej. Jak wynika § 7 ust. 1 tego regulaminu, podczas przejazdu pojazdem lub przebywania w strefie biletowej metra pasażer jest obowiązany posiadać ważny bilet lub dokument uprawniający do bezpłatnych przejazdów i na każde żądanie kontrolera biletów przedstawić go do kontroli w sposób umożliwiający weryfikację jego ważności. W przypadku stwierdzenia braku odpowiedniego ważnego biletu lub braku ważnego dokumentu poświadczającego uprawnienie do bezpłatnego albo ulgowego przejazdu, kontroler biletów pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową (wystawiając potwierdzenie wpłaty) albo wystawia wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 1 regulaminu).

Stosownie do § 10 ust. 2 tego regulaminu, w przypadku odmowy uiszczenia należności za przewóz wraz z opłatą dodatkową pasażer zobowiązany jest okazać kontrolerowi dokument umożliwiający stwierdzenie tożsamości. Na jego podstawie kontroler wystawia wezwanie do zapłaty. Wezwanie do zapłaty stanowi dowód przejazdu pasażera bez ważnego biletu i uprawnia pasażera do kontynuowania jazdy tym samym pojazdem w strefie biletowej, na którą zostało wystawione wezwanie do zapłaty (§ 10 ust. 5).

Wysokość należności za przewóz oraz opłat dodatkowych określa uchwała nr XLVII/1139/2017 z dnia 6 kwietnia 2017 roku R. M. S. W. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. (Dz. Urz. Woj. M., poz. 4055). Zgodnie z załącznikiem do tej uchwały, opłata za bilet normalny jednorazowy przesiadkowy w strefie 1 wynosi 4,40 zł, natomiast opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu wynosi 38-krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2, którego wysokość została określona na 7 złotych, co daje kwotę 266 złotych.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału wynikało, że pozwana w dniu 16 sierpnia 2016 roku korzystała z (...) komunikacji miejskiej w strefie 1 (tramwaj nr (...)) bez ważnego dokumentu przewozu. W tym zakresie twierdzenia strony powodowej znajdują potwierdzenie w złożonej do akt sprawy dokumentacji – wezwaniu do zapłaty. Przedmiotowy dokument nie został zakwestionowany przez pozwaną.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Powód jednak dostatecznie udowodnił roszczenie co do zasady i co do wysokości, przedkładając odpis wezwania do zapłaty podpisanego przez pozwaną. W świetle zgromadzonego materiału nie było podstaw do podważenia wiarygodności twierdzeń zawartych w pozwie. Pozwana wprawdzie stawiała się na rozprawach, miała także profesjonalnego pełnomocnika, tym niemniej nie złożyła żadnych wniosków dowodowych – w tym choćby o przesłuchanie jej w charakterze strony. Nie przedstawiono żadnych dowodów które choćby w minimalnym stopniu uprawdopodobniały twierdzenia pozwanej, że zaistniały jakiegokolwiek obiektywne przeszkody w nabyciu przez nią biletu komunikacji miejskiej w dniu 16 sierpnia 2016 roku. Jej postawa ograniczała się do czystej negacji, bez jakichkolwiek wniosków dowodowych, np. o przedstawienie do akt sprawy monitoringu z ww. tramwaju.

Należy wyjaśnić, że podporządkowanie się obowiązującym w procesie cywilnym zasadom, w tym zasadzie kontryktoryjności, wymaga, aby strony powoływały dowody na poparcie swych twierdzeń, albowiem sądy ustalają fakty na podstawie dowodów. Bierność w tym zakresie nie zobowiązuje Sądu do poszukiwania dowodów z urzędu, gdyż

- w myśl zasady kontradiktoryjności - ciężar dowodu spoczywa na stronach – w szczególności reprezentowanym przez profesjonalnych pełnomocników jak w niniejszej sprawie. Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że pozwana nie dostarczyła dowodów w celu wykazania niezasadności powództwa. Nie przedstawiła żadnych dowodów które by świadczyły, że w dniu 16 sierpnia 2016 roku nie korzystała z komunikacji miejskiej bez ważnego dokumentu przewozu lub by zachodził stan wyższej konieczności uzasadniający zwolnienie jej z obowiązku posiadania takiego biletu. Warto podkreślić, iż system dystrybucji biletów komunikacji miejskiej w W. jest bardzo rozbudowany i ich nabycie nie sprawia absolutnie żadnego problemu. Zakup jest możliwy m.in. w licznych kioskach, sklepach, w biletomatach na przystankach, w biletomatach w pojazdach oraz za pomocą stosownej aplikacji w smartfonach. Każda osoba przybywająca do W. może zapoznać się z zasadami zakupu biletów choćby na stronie internetowej. Fakt zamieszkiwania w innym mieście czy nieznajomości W. w żadnym wypadku nie zwalnia od zakupu biletów.

Na gruncie niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że pomiędzy stronami w dniu 16 sierpnia 2016 roku została zawarta umowa przewozu osoby. Za tę usługę przewozową środkami lokalnego transportu zbiorowego w (...) W. pozwana nie uiściła opłaty. Jak wynika z dołączonych do pozwu dokumentów, doszło do tego w sposób dorozumiany (per facta concludentia). Skoro pozwana korzystała w tym dniu ze środków lokalnego transportu zbiorowego, powinna posiadać skasowany dokument przewozowy – skasowany bilet. Po skasowaniu bilet stanowi bowiem dowód wniesienia opłaty i uprawnia do korzystania ze środków lokalnego transportu zbiorowego (...) W.. Żadna z okoliczności wskazywać przez pozwaną nie zwalniała jej z obowiązku posiadania ważnego biletu w czasie ww. jazdy tramwajem.

Z uwagi na fakt, że pozwana nie okazała na żądanie kontrolera biletu do kontroli, celem weryfikacji jego ważności, słusznie zatem kontroler wystawił w tym dniu wezwanie do zapłaty. Zakres danych pozwanej wskazany w wezwaniu do zapłaty jest niezwykle szeroki (k. 26), a zatem z pewnością doszło do wylegitymowania pozwanej przez kontrolera z jej dowodu osobistego. Dane zawarte w bazie PESEL potwierdzają, iż są to prawidłowe dane pozwanej.

Dodatkowo należało mieć na uwadze fakt, iż pozwana nie zgłaszała faktu ewentualnej utraty dowodu osobistego stosownym organom. Brak także dowodów na to, by mogło dojść do posłużenia się dowodem osobistym pozwanej przez osobę trzecią.

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że obciążenie strony pozwanej opłatą dodatkową oraz należnością przewozową za objęte wezwaniem do zapłaty zdarzenie było uzasadnione na mocy wyżej wskazanych przepisów. Wysokość dochodzonego roszczenia wynikała wprost z wyżej przywołanej taryfy przewozowej i regulaminu.

Sąd podtrzymuje stanowisko zaprezentowane w wyroku wydanym w dniu 9 marca 2018 roku w sprawie II C 19/17, iż celem kontroli biletowej w środkach komunikacji publicznej jest zapewnienie realnej odpłatności wszystkich pasażerów na usługi przewozowe i wyciąganie konsekwencji cywilnoprawnych wobec osób faktycznie i celowo naruszających postanowienia umowy przewozu. Nie oznacza ona natomiast przyzwolenia na celowe wyszukiwanie osób które z określonych przyczyn losowych, usprawiedliwionych okolicznościami, po prostu nie zdążyły natychmiast skasować biletu. Tym niemniej w realiach niniejszej sprawy w żaden sposób nie wykazano (inaczej niż w sprawie II C 19/17), iż wobec pozwanej zachodziły te absolutnie nadzwyczajne sytuacje uzasadniające oddalenie powództwa na podstawie art. 5 kc.

Całkowicie bezzasadny był podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 77 ust. 3 pkt 4 Prawa przewozowego roszczenia dochodzone w niniejszej sprawie przedawniają się z upływem roku od dnia w którym powinna była nastąpić zapłata. Przejazd pojazdem miał miejsce w dniu 16 sierpnia 2016 roku, a termin do zapłaty upływał w dniu 30 sierpnia 2016 roku. Pozew w sprawie XVI C 423/18 został złożony w dniu 30 sierpnia 2017 roku. Nie upłynął więc termin określony w powołanym przepisie, a następnie został on przerwany poprzez złożenie pozwu

- zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 kc. Poza tym zgodnie z art. 77 ust. 4 Prawa przewozowego bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

Wprawdzie postępowanie w sprawie XVI C 423/18 zostało umorzone postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2018 roku, prawomocnym z dniem 21 czerwca 2018 roku (postanowienie k. 29 akt XVI C 423/18), tym niemniej powód ponownie wniósł pozew w dniu 22 czerwca 2018 roku (k. 1). Sąd podziela stanowisko, iż wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 kpc, przerywa bieg terminu przedawnienia (podobnie uznał Sąd Najwyższy w uchwale z 21 listopada 2013 roku, III CZP 66/13, OSNC 2014 nr 7-8, poz. 72, str. 60).

Należy także wskazać, iż w niniejszym postępowaniu tut. Sąd jest związany postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2018 roku wydanym w sprawie XVI C 423/18, prawomocnym z dniem 21 czerwca 2018 roku (postanowienie k. 29 akt XVI C 423/18). Wynika to z treści art. 365 § 1 kpc zgodnie z którym orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Prawomocność ww. orzeczenia nie została zakwestionowana ani w tamtym, ani tym bardziej w przedmiotowym postępowaniu. Poza tym wykluczone jest pokrzywdzenie pozwanej poprzez wydanie wobec niej postanowienia o umorzeniu postępowania w elektronicznym postępowaniu upominawczym. To niezwykle istotne gdyż pokrzywdzenie orzeczeniem (tzw. gravamen) jest zasadniczą przesłanką dopuszczalności środka zaskarżenia (vide: uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 15 maja 2014 roku, III CZP 88/13, OSNC 2014 nr 11, poz. 108). Dlatego niedopuszczalne jest złożenie przez pozwanego zażalenia na postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 kpc (podobnie K. Weitz: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, pod red. T. Erecińskiego, tom II, wydanie 4, str. 1037).

Rozwiązanie proceduralne w postaci umorzenia postępowania, na skutek nieusunięcia braków formalnych pozwu wniesionego w postępowaniu elektronicznym, było w zamiśle legislacyjnym równoznaczne ze zwrotem tego pozwu, jednakże z uwagi na wcześniej toczące się już postępowanie elektroniczne nie było to możliwe; konieczne było więc znalezienie formuły odpowiadającej okolicznościom prawnym elektronicznego postępowania upominawczego. Nie zmienia to jednak tezy, że umorzenie postępowania w trybie art. 505³⁷ § 1 kpc stanowić ma surogat zwrotu pozwu, jednakże specyfika proceduralna elektronicznego postępowania upominawczego uniemożliwia na tym etapie wydanie zarządzenia o zwrocie pozwu - zwrot pozwu jest bowiem możliwy jedynie do czasu podjęcia przez sąd czynności w sprawie (vide: P. Tomasz: Glosa do uchwały SN z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZP 66/13. Teza nr 2, LEX nr 202817/2).

Dodatkowo należy podkreślić, iż postanowieniem z dnia 23 maja 2019 roku (postanowienie k. 55) Sąd odmówił odrzucenia pozwu z uwagi na fakt, iż postępowanie w sprawie o sygn. akt XVI C 423/18 zostało prawomocnie zakończone postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2018 roku (postanowienie k. 29). Powyższe postanowienie z dnia 23 maja 2019 roku nie zostało zaskarżone przez którąkolwiek za stron i jako prawomocne także posiada atrybuty wskazane w art. 365 § 1 kpc. W konsekwencji **strona, która w ustawowym terminie nie wносиła zażalenia na postanowienie oddalające zarzuty, których uwzględnienie uzasadniałoby odrzucenie pozwu, ostatecznie i nieodwołalnie traci prawo uchylecia się od skutków postanowienia** (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2002 roku, III CZP 51/02, Biul. SN 2002 nr 9, str. 8, Prok. i Pr. 2003 nr 3, poz. 39; oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, IV CKN 1320/00, OSG 2003 nr 6, poz. 50).

Mając na uwadze wszystkie w/w okoliczności, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc. Sąd uznał, że po upływie 14 dni od wystawienia wezwania do zapłaty (a więc od dnia 31 sierpnia 2016 roku) pozwana pozostaje w opóźnieniu z zapłatą na rzecz powoda kwoty 270,40 złotych i od tej daty należy zasądzić ustawowe odsetki za opóźnienie od należności głównej.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Mając na uwadze fakt, że strona powodowa wygrała proces w całości, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty te składała się: opłata od pozwu w wysokości 30 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 90 złotych. Zostało ono ustalone na podstawie § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
2. wyłączyć akta XVI C 423/18.